

Kubal

STOPA

ČASOPIS ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V ZÁHRANIČÍ Č. 66

Čechem věno: Zůstať Take Dáť

Číslo IX | 1981

U půlnoci na Štědrý Den se budeme dívat na Severku avzpomínat
bratří a sester d o m a a po celém sirem světě.

a přát jin.

všem

Veselé Vánoce
1981

a Štastný Rok
1982

Redakcia: Dr. Velen Fanderlik, 709 Herma Crescent TRAIL, B.C. Canada V1R 1B3

Redakčný kruh: Vladimír Balejka Dr. Juraj Kolominský

Administracia: STOPA 3133 Shipway Ave. Long Beach California 90808
V Europe: SKAUTED Tolhuis 2022 6537 LW NLMEOEN Holland

Dr. V e l e n F A N D E R L I K 11. února 1982

75.

Nikdo z účastníků našich letních táborů neuvěří že Velenovi bude 11. února 1982 pětasedmdesát.

Velen nelituje dlouhé cesty z Kanady do Evropy, aby navštívil naše tábory kde všichni, staří i noví, poznávají i osobně V e l e n a, kterého znali jen z jeho příruček, kreseb a článků v časopisech.

Skauting je Velenovou největší starou laskou, ovšem, mimo jeho dalších zájmů. Obávám se, že pokusím-li se naskicovat jeho životopis, jistě na něco zapomenu.

Narodil se 11. února 1907 ve staré vlastenecké, právnické rodině. Jeho otec i matka jsou aktivními stoupenci Junáka, založeného Svojsíkem. Velen, se svým bratrem Milotou a se skupinou spolužáků skautuje 'illegálně' již za Rakouska, kdy v Brně ještě skauting nebyl. Na podzim 1919 vstupují oba do nové založeného oddílu č. 2. v Brně, vedeného Karlem Horou, pozdějším profesorem anatomie na Masarykově Universitě a vůdcem Moravské lesní školy. Po maturitě na gymnasiu na Starém Brně 1925 studuje Velen práva a současně filosofii, historii umění a angličtinu na Masarykově Universitě a souromně malířství u prof. Šimy a Frant. Hlavici. Po promoci a roční praxi u soudu nastupuje vojenskou službu, absoluuje důstojnickou školu a kurs taktiky s prvním pořadím.

S bratrem Milotou vedou 5. a 3. oddíl v Brně a oba se věnují lesním školám. Velen spolupracuje v redakci 'Vůdce' / později Činovník/ a píše řadu skautských příruček jako Hry, Skautská praxe a Listy Jurovi, které snad vyjdou brzy v Angličtině. V r 1936 je Velen jmenován docentem na Tělovýchovné fakultě Masarykovy University a tehož roku absolvuje jako první Čechoslovak kurs v Gilwellu v Anglii, tamější 'skautskou universitu'.

Po okupaci Československa 1939 odchází přes Slovensko, Maďarsko a Turecko do Bejrutu a do Francie, kde na své 33. narozeniny obléká francouzskou uniformu jako důstojník naší zahraniční armády. Po porážce Francie organizuje evakuaci našich jednotek do Anglie. Nezapomíná na skauting a organizuje první naše jednotky již ve Francii a Anglii. Tam poznal i svou pozdější manželku Stanislavu Zvědělíkovou ze Skalice na Slovensku. Byla profesorkou na české škole v Anglii. Náš tehdejší starosta, či velitel gen. Vlček ustanovil Velená náčelníkem našich skautů v zahraničí a Světový Skautský Výbor ho přivzal za svého člena. V r 1947 byl oficiálně zvolen jeho členem a nyní je členem čestným.

V Anglii byl Velen vojenským soudcem a od r 1942 radou odvolacího soudu. V r 1943 se stává zástupcem Dra Ečera, našeho delegáta na Mezinar. Komisi pro Potrestání Válečných Zločinců. Po válce ještě dva roky působí u Vojenského Soudu v Norinberce.

V roce 1946 při náhodné cestě do Prahy se účastnil Valného Sjezdu a byl zvolen Starostou Junáka. 1947 byl zvolen za Československo členem Světového Výboru Skautů., na Jamboree v Paříži.

Po komunistickém převratu opouští Velen s Velenkou svou vlast 28 X 48 Organizuje skauty v uprchlických táborech a podílí se na vydávání STOPY jejímž je de fakto redaktorem dodnes. Jeho paní Stanislavu překřtili skauti v 'lágrech' na Velenku. Velenka provází věrně Velená a teprve 1980 ho opustila a odešla do 'věčných lovišť'.

1953 se stěhují Fanderlíci do Kanady, kde Velen postavil v pralesi benzinovou pumpu a později získává nové zkušenosti v práci pro YMCA a vede ve Vancouveru rovery a při tom organizuje naše skauty po celém světě. Konečně se stává profesorem na střední škole a koleji, když si získal příslušnou universitní kvalifikaci jako Bachelor a Master.

Velen má však řadu dalších zájmů kromě skautingu. Historii, literaturu, Historii umění a Umění. Od roku 1936 se věnuje studiu galského osídlení našich zemí, působení irských misionářů u nás, ještě před příchodem Cyrilla a Methoděje, dokazuje vliv českého / pražského / umění na umění anglické koncem 14 století. Právě tyto dny změnila galerie v Londýně na Trafalgar sq. nápis na slavném obraze zvaném Wilton Diptych z 'britská práce' na 'cizí práce' To je výsledek boje skoro 40 let. V oboru literatury jsou známé jehovyzkumy o osobnosti a díle Boženy Němcové, která převzala jméno Božena od Velenovy babičky. Stejně jako Velenka si získal Velen jméno mezi našimi umělci a jeho obrazy je možno vidět na předních výstavách v Kanadě a Spojených státech a kanadských oficiálních budovách.

Je skoro nemožné vyjmenovat všechna skautská vyznamenání, která, jak říká Velen 'si nesbírá'. Jen namátkou je to Skautská Láska, Junácký kříž, Zlatá Syringa a kanadská Hvězda za 64 let skautské práce. Z vojenských vyznamenání je to Válečný kříž, medaile za statečnost a medaile za zásluhy o evakuaci našich jednotek z Francie.

Velen je pro všechny naše exilové skauty p o j e m , živá legenda, vzor, ideál. Díky jeho vedení, jeho moudrosti trpělivosti a radam žije náš skauting v exilu a všichni jeho členové věří, že Velenovu pochodeň skautingu budou jednou moci předat svobodným sestrám a bratřím doma.

Nechce se věřit, že je Velenovi pětasedmdesát. Vzpomínáme na večery u praskajícího táboraku s Velenovým vyprávěním a těšíme se na jeho příští cesty mezi nás.

Bratře Veleno, jsem přesvědčen, že mluvím jménem naší celé velké skautské rodiny od nejménšivětlušky a vlčete po nejstaršího činovníka, když Ti jménem nás všech děkuji za všechno, co jsi pro nás, pro náš skauting vykonal, konáš a ještě vykonáš.

Jménem všech tisknu Tvoji levici.

R a d e k

Dvě vlastnoruční karikatury
V e l e n o v y
v levo z r.1928 z knihy Her
v pravo z r 1981 z jeho
cesty po našich táborech

TÁBORÁKY A CO JE JEJICH USKALÍ

Velen

Znám celý skautský svět, žil jsem se skauty několika zemí a viděl skauty, snad všech zemí. Naše táboráky jsou jedny z nejlepších, již proto, že dovedeme zpívat, rozumíme hudbě, máme smysl pro humor umíme se smát a mnoho naší mládeže jsou rození herci. Dobrymi herci jsou také Francouzi, Skoti mají vkus a smysl pro tance / i chlapci / Angličané dovedou vyprávět. Ale ne všichni.

4eccos by se však tu a tam dalo poopravit a nestálo by to mnoho. Naše slabost bývá nedostatek dobré režie. Umíme sice improvizovat, ale často improvizujeme příliš mnoho.

Několik podstatných rad:

1. táborák MUSÍ mít režisera, který má všechna čísla na papírku.

2. Všechny skupiny, nebo herci / prostě čísla / musí vědět o dvě čísla předem, kdy na ně dojde řada. Na př. Jenua zpíva, pak je další číslo Lasiček s tancem a pak jste VY. Tak má každý herec, či skupina čas se připravit.

3. Režiser musí být schopn odnadmout delku jednotlivých čísel a k tomu je potřebí zkušeností. Obyčejně vsecnno trvá dele, nežli si kdo myslí. Musí si u táboráku se stopkami v ruce odměřit jak dlouho se třeba zpíva 'Tancuj tancuj ve třech slokách. NIKDO, NIKDO z vás to neví.

4. režiser třeba i přesune některé číslo, když vidí že je to třeba a vzkáže hercum, že číslo presunul. To je někdy nutné, když nálada publika se 'sesunula'.

5. Vsecnny potřeby pro které to číslo musí být na místě v pořádku a připraveny. Pamatuji se na jedan táborák, kde usalka měla mít sukni z trávy, ale ta se v poslední chvíli rozsypala a děvče tancovalo v modrých chlapeckých piavkách, které jí padaly. Ono je to zábavné, ale 'rusalka to nebyla'.

6. Všechna čísla se musí přezkoušet před táborákem se stopkami v ruce a jakékoliv nedostatky poopravit.

Několik zásad:

Táborák je drama, má svou křivku, začátek a konec a není jen slávaninou výstupu.

Předpokládejme, že na počátku jsou vážné ceremonie, snad i uvítání hostí, nějaký ten proslov, odevzdávání odznaků, či trofeí a pod. To je první část. Potom přijde z á b a v n á č á s t .

I ta musí mít křivku a nesmí jedno číslo zabíjet druhé. Musí se precnázet od jednoho k druhému a navazovat na náladu publika, kterou vzbudili predešlé číslo, když se začíná další. Po sentimentálních pís - ních se namuže přijít s nějakou Švejkovinou, ale hlavné po Švejkovině se nedá začít se sentimentální notou. To b o l í .

Pravidelně začínáme s vážnými čísly, pak přecházíme do veselých vtipných i rozpustilých a pak se mu zase nálada s p u s t í t do vážné noty a skončit se sentimentálními výstupy a konečně uzavřít nějakou vážnou písni. Nemůžete zpívat na př. Jaku som si irajerunku zamiloval.. která má sentimentální táhbu notu, když se ještě 'publikum' rehtá po predešlém čísle nějakého klauna. Tím méné začít klaunovat po takové písni.

Ten režiser nemusí být sám umělec, ale mít zkušenosti, rozumět mentalitě publika a předtavit si co se bude dít a jak bude publikum reagovat.

Táboráky jsou šperkem skautských táborů, léta se na ně v z p o m í n á a u nich rostou 'něžné duše vibrující pod nejjemnějšími záchvěvy krásna' jak řekl Josef Šimánek, básník a spisovatel a léta člen našeho náčelnictva.

UČÍME HROU, S NAUČENÝM SI HRAJEME

Jedna z nejdůležitějších a nejmouernějších zásad skautingu je právě to, že učíme mnoho věcí naši mládež tím, že s nimi hrajeme různé hry.

Musíme však vždycky pamatovat že každá hra vyžaduje jakousi znalost a bez ní se hrát nedá. Poslat družiny na hru při které se má signalisovat je k a t a s t r o f a když nikdo nezná morseovku nebo semafor a nezbytně skončí 'nulakaním přes údolí'.

Musíme začít tím, že hrajeme nějaké hry s morseovkou na schůzkách a teprve potom jdeme 'do živého' a potom opakujeme a střídáme hry při nichž se potřebuje morseovka, aby 'přešla do krve'.

Stejně je tomu se stopováním, mapováním, odhady, orientací a všemi těmi dovednostmi skautskými.

JE ORIENTAČNÍ SMYSL VROZENÝ? Velen

Ríká se, že jsou lidé, kteří nikdy nezabloudí a jiní, kteří netrefí domu i když tam bydlí rok. To není docela pravda, ale je na tom mnoho. Ríká se, že děvčata a ženy vůbec zabloudí i na náměstí kdežto muži ne. To je BLUD. Dělal jsem zkoušky s tisícem mužů a žen /universitních studentů, neskautů a nevojáků / kteří neměli vůbec žádné příležitosti se naučit orientaci a výsledek byl stejný u žen a mužů. Asi 20% bylo velice slabých, tedy dole a asi 20% byli rození 'poštovní holubi'. Při tom jsem zjistil, že lidé modroocí jsou lepší, černoocí horší v orientaci.

Zdálo by se tedy, že něco z toho orientačního pudu je vrozené, a ostatní se dá naučit. Vrozený je smysl či schopnost odhadovat uhly a pamatovat si to, uvědomovat si uchytky směru, když jdeme lesem, nebo i v mlze. Ale i to se dá vycvičit a hlavně velice zbystřit u lidí, kteří mají tento smysl vyvinutý, nebo alespoň daný.

Souvisí to s inteligencí? která by se jevila třeba na školních známkách a schopnosti se učit? Odpověď je NE. To je jako hudební sluch. Kdo ho nemá může také ještě hrát podle not, ale asi nebude dobře zpívat. On se naučí to co se naučit dá, ale co nemá to nemá. Zvířata mají pud orientační obvykle velice vyvinutý a jistě víme, že nejsou tak inteligentní jako my, lidé.

Co se dá naučit je dobré čtení mapy, orientace s mapou a kompasem a hlavně chození v mlze.

Znám několik případů zde z Kanady, kde doslova na desítky kilometrů není cest ani obydlí. Chlap si jde na hon a nese si pusku v pravé ruce. A pak se diví, že chodí do kola. Těch bylo a je. Nebo má přes rameno zavěšenou třeba jenom lehkou tašku, nebo aparát či kukátko a už se točí na stranu, která je těžší. Ten co má orientační smysl, nebo si uvědomuje jak na to, půjde rovně.

Jen několik rad. Uívej se před sebe přes dva body / stromy, význačné body v krajině a pod/ a drž si je v jedné čáře. Pak se za čas ohlédni a překontroluj, vidíš-li je tak nazpět. Tím udržuješ směr. Kdekoliv uhýbáš před překážkami, třeba jen větvemi které tě álhají do tváře buď opatrný a kontroluj směr. To jsem zažil v Anglii s 200 anglickými vojáky. Měli jsme projít v noci lesem asi jen 1 km a došlo nás tam asi dvacet. Z toho bylo půl skautů a půl lovců. Ostatní se zamotali a došli zpět odkud přišli, tedy na silnici, a vůbec nepoznali, že přišli zpět. Při přechodu přes hranice v husté mlze se náš průvodce stratil a musil jsem ho vést. A měl kompas. A cestu dobře znal, protože tudy šel mnohokrát.

ČESKOSLOVENSKÉ SKAUTSKÉ ZNÁMKY.

Velen

V posledních letech vydaly poštovní správy různých zemí zvláštní poštovní známky když se v zemi konalo skautské Jamboré nebo jiná památná jubilea skautská se oslavovala. Říká se jim mezi filatelisty skautské známky, ale vlastně to skautské známky nejsou, protože dopisy nebyly doručovány skauty. Skutečnými skautskými známkami jsou jenom ty, kde skauti sami doručovali poštu.

A byly to vlastně jenom dvě příležitosti v historii. Když Baden Powell byl velitelem Britského vojska v Mafekingu potřeboval k doručování pošty cyklisty. Použil k tomu chlapců, kteří poštu doručovali a dal vydat speciální známky. Ti hoši však nebyli skauty, protože skauting tehdy ještě neexistoval.

První skautská pošta byla zorganizována právě u nás v Praze po 28. říjnu 1918. Tehdy skauti sami doručovali dopisy. Jsou to tedy vlastně jediné skautské známky, které kdy byly vydány a používány.

Skauting u nás existoval již od r. 1911 kdy Ant. Benjamin Svojsík založil první oddíly skautů v Praze a 15. června 1915 založil spolek JUNÁK, jehož byl Vrchním vůdcem a předsedou byl Rössler-Ořovský který byl zároveň předsedou Yacht Clubu.

V říjnu 1918 po porážce Rakouska a když císař Karel požádal presidenta Wilsona o zprostředkování míru a přijal jeho podmínky bylo jasné, že Rakousko se rozpadne a v našich zemích a předně v Praze se vytvořil Národní Výbor který měl převzít vládu. Rössler-Ořovský nabídnul jako člen Nár. Výboru, že skauti budou doručovat poštu a že Svojsík doručování zorganizuje. Již 20 října se konala schůze na níž byly podmínky dojednány a známky byly již natisknuty předem. Povšimněte si, že známky nemají žádný název budoucího státu, jako republika, či cokoliv jiného, protože to ještě nikdo nevěděl, co se vytvoří.

28. října císař Karel kapituloval a Národní Výbor převzal vládu. Svojsík ihned svolal skauty a s rozvinutým praporem pochodovali k Representačnímu Domu na Příkopech, kde bylo sídlo Národního Výboru. Skauti dostali legitimace podepsané Nár. Výborem a odešli, nebo odejeli na kolech na svá stanoviška.

Byly vydány dvě známky v hodnotě 10 a 20 haléřů, modré a červené. Tam kde dopisy byly doručovány k vlastním rukám zvláštní razítko bylo na dopise: Od skauta... Bláhy... přijal... Josef Malý.

POŠTA
ČESKÝCH SKAUTŮ
VE SLUŽBÁCH
NÁRODNÍ VLÁDY

Razítko
spolku
JUNAK
ČESKÝ
SKAUT

Dnes jsou tyto známky velkou filatelistickou vzácností a jsou i specialisti, kteří se snaží sehnat celé dopisy z nichž každý byl doručen jiným skautem. Nikomu se to dosud nepodařilo.

S několika sběrateli v Americe a s filatelisty doma jsme se pokoušeli v posledních 10 letech sestavit seznam jmen všech skautů-doručova-

při čemž došlo k nekonečným nedorozuměním. Jméno skauta bylo často vyplněno buď v prvním pádě jako na př.: Od skauta : ..Ořovský .. nebo v druhém pádě, gramaticky správně od skauta .. Ořovského.. To ovšem anglicky mluvící Američan nikdy nerozluštil a tak bylo doručovatelů dvakráté tolik co jich vlastně bylo.

Uveřejňují zde více méně nejuplnější výpis všech jmen, výsledek práce několika let, a ten ještě není úplný. Vyskytovali se třeba i dva bratři, kteří první jméno/křestní/ neuváděli. Jiní uvedli i křestní jméno a tak byl zase zmatek nad zmatek.

Filatelisté budou mít jistě ještě stále co dělat a nacházet nová jména, nebo odbourávat ty genitivity.

S E Z N A M D O R U Č O V A T E L U : Většina z nich ovšem již nežije, ale jsou ještě někteří poslední Mohykáni.

Bareš - Bauer - Bláha - Böhm - Bursík - Blažek - Bolen - Chalupa - Dobrý - Dub - Novák - Lešetický - Vlk - Nušla - Sýček - Svoboda - Kaizl - Malíček - Blahoš - Podolský - Ořovský - Rašín - Šalda - Filip Macháč - Frošek - Pánek - Hiller - Hron - Janda - Karlík - Laňka - Mašek - Pospíšil - Šalda - Svojsík - Roubal - Stržínek - Koníček - Sourek - Poddubský - Stretti - Král - Novák - Kalibera - Zelený - Řihalský - Šelc - Starý - Otta - Pavelka - Plaček - Farský - Friedl - Friml -

Celkem tady přes padesát, což odpovídá odhadům účastníků, kteří někteří ještě žijí. Nezapomínejme, že jim v r 1918 musilo být kolem 14 let. Mladší skauti se tehdy nevyskytovali, takže se narodili kolem 1904 - 5 . Celá řada z nich potom mnoho let skautovala a byli mezi nimi čelní funkcionáři našeho skautingu, takže nejméně čtvrtinu z nich jsem osobně znal.

nakladatelství FREIE PRESSEAGENTUR ve spolupráci se SKAUTEDem vydává v edici ARCHA 1982 pro mládež napínavý skautský román Radka Kučery : HLEDEJTE BÍLÝ MERCEDES aneb ZELENÝ Z. Opět v něm vystupují některé postavy, známé mladým čtenářům z předcházející Kučery knihy „Tábor Bubáků“. Jelikož jde o napínavý román, jistě každý pochopí, že nemůžeme prozradit nic z děje knihy, kterou autor opět sám bohatě ilustroval.

Čtenářům můžeme slíbit dobrodružný, napínavý děj, psaný jazykem, srozumitelným malým i velkým čtenářům. To nemusíme jistě zdůrazňovat těm, kteří četli již „Tábor Bubáků“.

Ačkoliv v edici ARCHA bude kniha k dostání až v roce 1982, podařilo se SKAUTEDu zajistit o m e z e n ý počet výtisků již na listopad 1981. A tak všichni, kteří chtějí svým dětem – skautům i neskautům – zajistit pěkný dárek již k vánocům 1981. by nám měli o b r a t e m poslat objednávku.

Knihy R. Kučery „Hleďte bílý Mercedes aneb Zelený Z“ stojí 15,60 guldenů plus poštovné.

Na Vaše objednávky – pokud možno obratem – se těší

Váš

S K A U T E D

Tolhuis 2022

6537 LW NIJMEGEN

H O L L A N D

J S M E Č L E N Y S V Ě T O V Ě H O S K A U T S K Ě H O S P O L E Č E N S T V Í ?

Velen

Skautská Světová Organizace se nazývá Boy Scouts International Conference která se schází každé čtyři roky a mezi tím vede agendu World Committee, volené na konferencích světových.

Tato světová organizace byla ustavena v r 1920 a od toho roku byl členem Světového Výboru náš náčelník A.B. Svojsík až do své smrti 1938 a od roku 1940 provisorně do r 1947 a pak od roku 1947 až 1953 aktivně byl členem Dr. Velen Fanderlik, zvolený na schůzi 1947 v Paříži. Po roce 1953 je čestným členem. Dále píše v první osobě.

International Conference / I.C. / uznává za své členy organizace skautů, které jsou uznávány vládami příslušných zemí.

Po roce 1920 byla učiněna jediná výjimka. Arménští skauti žili jako uprchlíci již za první světové války v Egyptě, tehdy pod Francoizským mandatem a byli uznáni za pravoplatnou organizaci, třeba že nežili ve své zemi. Tehdy se předpokládalo, že se vrátí do své vlasti v krátké době. K tomu nikdy nedošlo, většinou emigrovali do Francie a do Ameriky nebo do Libanonu. Dnes prakticky vymřeli a zůstalo několik 'stařešinů' kteří se účastní schůzí I.C. ale jsou vlastně jenom dekorací, či historickým přežitkem. Bylo s nimi dosti potíží, protože se velice pomalu asimilovali, žili spolu v ghettech a byli politicky velice nejednotní a jaksi haštěřiví.

Od té doby I.C. žádné podobné 'bezzemky' za své členy neuznala, ale požadovala, aby se organizovali v místních skautských jednotkách i když snad mluvili ještě svým jazykem. Nejprísnejší v tom vyli skauti USA a nejliberálnější Belgie a Švédsko, kde konečně Arménů bylo jen několik.

Již za světové války / druhé / uteklo, nebo bylo zavléceno mnoho lidí z Východní Evropy, mnozí z nich do Německa na práci, kterým se říkalo Displaced Persons / D.P. / Po válce, když Rusko zabralo východní země odcházeli do Německa další uprchlíci. International 'efugee Organisation / IRO / zřídilo pro ně v Německu tábory / lágry / ale nechťelo nové přičnozí uznat za D.P. protože odesli do Německa dobrovolně. Teprve v roce 1949 konference IRO v Bad Oeymlingen uznala i tyto uprchlíky za D.P. Byli, ostatně tak jako tak již v táborech, protože německé už ady je nemohly organisovat. Předsed u IRO byl tehdy pluk. De Baar / Belgičan /, kterého jsem dobře znal z Komise pro Potrestání Válečných Zločinců a na konferenci IRO v r 1949 jsme toto rozhodnutí prosadili. Tak i uprchlíci z Československa byli uznáni z D.P. a mohli emigrovat.

V táborech v Německu byl pověřen organisováním skautských jednotek referent World Committee / Světového výboru skautského / John Monnet, Angličan, s nímž jsem pracoval několik let jako jednatel 'Bývalých Skautů ještě později.

Skautské jednotky v německých táborech byly organisovány podle národnostních skupin a vedeny vlastními lidmi. Měli jsme řadu oddílů v Murnau, Regensburgu, Ludwigsburgu Stuttgartu a jinde.

Skauti, kteří pak emigrovali z Německa do různých zemí, většinou do zámoří vytvořili většinou své nové jednotky ve svém novém bydlišti a drželi se pohromadě nějaký čas. Někde to trvalo příliš dlouho a to se nelíbilo Američanům, kteří se báli, že se neassimilují / nesplynou /

V r. 1949 se konala konference International Committee v Norsku na níž jsem byl jako člen Světového Výboru zvolený v r 1947 v Paříži a zůstal jsem jím přesto, že jsem jaksi stratil svůj elektorát, když skauting u nás doma přestal existovat.

Tam došlo k dlouhému jednání o upravě poměru skautů exulantů v nových vlastech. Američané nechťeli vůbec připustit separátní oddíly cizích přistěhovalců a chťeli, aby se děti organisovaly přímo ve stávajících oddílech amerických. Výsledek jednání byl kompromis .

Bylo usneseno, že se separátní oddíly cizojazyčných skautu mohou trvat tak dlouho dokud rodiče, nebo děti samy nenabýly státní příslušnosti země svého nynějšího pobytu. Jakmile se tak stane, musí přejít do regulerních oddílů příslušné organizace země svého nového pobytu.

Tento jakýsi neproveditelný kompromis zavinili Poláci, kteří stáli na stanovisku, že oni jsou pokračovateli Harczerstva Polskego ať jsou kdekoliv na světě. Američni chtěli jim tuto cestu zatarasit tvrzením, že jakmile nabýli státní příslušnosti nové, přestávají být Poláci. Poláci se, pochopitelně dovolávali precedentu Arménů a žádali stejné řešení.

Viděli jsme hned od počátku, že usnesení je mrtvé narozené dítě a že je neproveditelné protože jednotky jednou založené budou trvat dál. Viděli jsme jasně, že jsme jaksi "dostali nonu do dveří" a budoucnost ukáže co se z toho vyvine. Musili jsme ovšem také uznat, že místní organizace a jejich č. novníci / commissioners / musí mít jakýsi přehled a dohled nad organizacemi, které veřejnost poznává jako skauty a bude je s místními skauty stotožňovat.

Časem jsme se pokusili nekolikrát změnit toto usnesení, mám roz-
sáhlou korespondenci s ředitelem J.S. Wilsonem Světového výboru a i pozdějším jeho nástupcem gen. Sprayem a br. Lobpreis se po oušel dokonce na jedné z konferencí pro věc plédoval. Ovšem bezvysledně. Došli jsem pak k názoru, že je lépe nechat usnesení stát, protože se jevila tendence je vůbec zrušit, když otázka nových přistěhovalců se stala již obs. letní. Ukázalo se že to bylo nejlepší řešení protože nový příliv exulantů po roce 1968 problem obnovil.

Polovina, snad i většina mládeže se v nových vlastech tak jako tak odnárodnila, nebo assimilovala, politicky se nijak bouřlivě neprojevovala a celkem každý i Američané, byl spokojen.

Tento stav zůstává dodnes. Jsme registrováni u uznané organizace skautské země svého pobytu, používáme jejich východ a ochrany, vztyčuje me jejich vlajku z pochopitelné courtoisie a vedle ní vlajku svou. Je to čistě náhodou, že naše státní vlajka zůstala nezměněna, kdežto v jiných zemích většinou byla nahrazena novou, nebo alespon doplněna rudou hvězdou.

A tak máme celkem volnou ruku pokračovat ve skautingu po našem a udržovat kontinuitu toho, co jsme za leta usilovné práce doma vybudovali a za těžkých podmínek jaksi udrželi v cizině.

Z minulého čísla STOPY opakujeme zprávu, která v tisku byla nečitelná:

Antonín K L E I N W Á Č H T E R / Nonni / © 4.V. 1981.

Skauti znali velice dobře knihkupectví či nakladatelství K L E N který v Brně vydával skautské příručky jako několik vydání knihy 600 Her / Velen Fanderlik a spol./ Dívčí tabor a jeho vedení/ Kroužek Brněnských Skautek, Listy Jurovi, Skautská Praxe / Velen Fanderlik/ celkem přes tucet knih. Nonni také sestavil bibliografii skautských knih v roce 1938. Původem z Českého Kraje přišel do Brna jako příručí knihkupectví A. PÍŠA snad v r 1920 a tam zůstal celý život. nadšený skaut vůdce 8. oddílu, výborný tenor ve skautském sboru, který zpíval pravidelně v Radiu a vůbec nadšený skaut a dobrý chlap. Kde kdo měl ho rád a všichni četli a používali jeho knih. Zanechává vdovu dvě dcery a jednoho syna a nějaká vnoučata. Ten ohýněk vyhasnul, ale dým stoupe do věčných lovišť a kdo ho znal ho nikdy nezapomene.

POHLED NA SKAUTING Z VENKU .

Professor Vídeňské University P. Heer vydal před několika lety knihu o dnešní mládeži a dotýká se také skautingu. Kniha se jmenuje *Poslání mládeže*. Pisatel se zminuje všeobecně o organizacích založených reprezentanty existujícího společenského řádu, které usilují o to, aby mládež a její entuziasm byly zapojeny do akce, která vede k očištění a zachování existujících mravních hodnot. Považuje skauting za jednu z nejdůležitějších.

O Baden Powellovi píše: 'Povzbuzoval hochy, aby se organizovali v přirozených skupinách po šesti a po osmi / družiny/ podle svého věku. Aby skládali slib věrnosti Bohu a králi, nebo svému režimu a zavazovali se pomáhat bližnímu v každé době. Jedním slovem, rytířství, které chce opět zavést do brutálního světa, který již tehdy, na začátku tohoto století, zapomínal, co je to láska k bližnímu.

Zásady dnešního skautského hnutí jsou založeny na duchu samostatnosti, spolehání na sebe sama a vyžadují odpovědnost mezi mládeží. Hlavními ctnostmi jsou kamarádství, bratrství jak doma tak i v celém světě a samostatnost a odpovědnost a hlavně pomoc druhému.

Je zajímavé, že professor Heer vidí pokles skautingu a jeho vlivu na mládež ne snad v tom, že totalitní režimy potlačovaly skauting nebo že zneužívaly skautských method a skautských organizací k podpoře svých politických a sobeckých cílů, ale také v tom, že skauting se stal SPOLKEM.

Stojí to jistě za to, zamyslet se nad tím co tento profesor píše. Rozhodně cítíme všichni, že v posledních desíletích se stal skauting daleko více spolkem, nebo organizací, nežli hnutím a že školy i všelijaké organizace mládeže přejímali prvky skautské výchovy a programu a niž se staraly o mravní výchovu.

Vidíme stejně jako on a snad mnozí i lépe, že skauting potřebuje nikoliv nové programy a hry, jiný druh táboření a nové směry činnosti, ale nového ducha a či snad starého ducha bratrství, sportsmanství a čestnosti, život postavený na mravních zásadách. Professor Heer vidí příčinu poklesu tohoto rytířství v tom, že se skautské organizace žencou za počty, podléhají jakési byrokracii. Hledají kvantitu a nikoliv kvalitu. A to je právě to, co potřebuje dnes naše společnost a co mohou vychovávat jedině spolky mládeže jako je skauting.

Radosne Vianoce

Šťastlivý Nový Rok

praje administrácia